

Лятна приказка в Изгубения свят

Отварям очите си. Тънък аромат на канела и сладко от боровинки достига до мен. Усещам нежен хлад. Утринния вятър се прокрадва през отворения прозорец. Сгушвам се още по-дълбоко в одеялото, грижливо изтъкано от ръцете на баба, в дългите дни на крежката и младост. Сякаш вече съм в друг свят. Не искам да ставам. Един познат глас шепти името ми. Струва ми се някак далечен, плах и тъжен. А някога този глас ме приспиваше вечер, разказваше ми за славни места и герои, за отминали дни и далечни страни...

„Ще дойдеш ли за закуска?“

Разбира се! Толкова много ми липсваше това място. Улицата, къщата, прозорецът...сладкишът от боровинки. Може би не само те. Понякога разстоянието на времето те кара да видиш нещата в друга светлина. Разбираш това, от което трябва най-много да те е страх – вече не си дете. Ти си се променил, светът те е променил. Вече няма нищо което да изгубиш, най-ценното го няма, свободата на мечтите ти, твоето ДЕТСТВО.

Ставам и усещам усмивката върху лицето си. Всичко е прекрасно, такова каквото го оставих някога. Не се замислих. Бях сигурна, че ще мога да се върна, винаги когато пожелаея. Наивност. Никога не можеш да върнеш вълшебството на отминалите дни.

Вървя из коридорите, сега са тесни, малки и къси, тъмни в своя край, а тогава? Бяха огромни, приличащи на лабиринт от онези приказни замъци за които слушах преди да заспя. Гонехме се и се криехме зад всеки ъгъл. Играехме, огласяйки къщата с най-щастливия и невинен дестки смях. Светът се случваше там, където бяха нашите фантазии...под покрива на тази къща.

Вратата на кухнята е затворена. Спирам се за миг пред нея. Картините не спират. Сменят се една след друга, бързат, въртят се и викат в съзнанието ми спомените от един изгубен свят.

Влизам. Виновникът за моето ранно събуждане, стои красиво подреден в изящни чинийки от порцелан, обрисувани със сини цветя. Любителите ми чаши за чай не са там. Днес те са заменени с кокетни малки чашки за кафе. Закусваме тихо, сякаш желанието да говорим отлита с парата на изтиващото кафе. Не че няма какво да си кажем. Не знам откъде да започна просто...

Обяд приближава. По това време, обядът вече беше сервиран. Ароматът на печени чушки обгръщаше всичко наоколо. Оставаше далеч от мислите ни. Сякаш няма сила, физическа или каквато щете, която да накара едно дете, да бърза за нещо друго освен своята собствена приказка.

Към един вече бяхме край масата...всички деца и баба. Непрекъснато се разхождаше между масата, печката и мивката и едничката и цел беше да ни угоди. Прекрасно време...

Отпратени от някой суров глас, след обяда, три детски силуета вървяха по тъмния, дълъг коридор към своята стая. Игрите – Преустановени. Поне засега...Разбира се времето за сън съвсем не използвахме по предназначение. В онези дълги и горещи следобедни часове, планове за велики неща се крояха между четирите стени на бабината спалня. Винаги осъществени, спомени пропити с безброй емоции и красота.

Едва ли имаше място в къщата без своето специално предназначение на щаб за нашата откривателска дейност. Нямахме и къща в квартала без своето тайно име. И вярвахме. Вярвахме, че светът далеч не е толкова сив за колкото ни го представят възрастните. Беше необятен, невероятен и съвършен. Магията – реалност, илюзиите – истина.

Време за разходка. Бавно прекрочвам прага. Струва ми се, че това е само началото. Нещо отвътре ме изпълва едновременно с щастие и тъга. Съзлите се стичат. Не ги искам. Не плача.

Огромни бели облаци. Пухкави, захарни, нереални. Отразяват се в синьо-зелената повърхност на водата и се сливат с отражението на хълмовете отсреща. Родопите – великолепиe. Единственото което съм способна да кажа за да опиша тази красота, която изживявам. Екстаз. Безбройни са часовете прекарани тук, край това езеро, на тези поляни. Потопена в някой роман, често стоях тук с нашите и животните и тези на съседите. Толкова простичко. Толкова съвършено. Обикновено дете, там където не бях това което съм. Там, където кравите, могат да бъдат прекрасни слушатели и твои приятели. И май ще си останат най-добрите. Жалко, наистина.

Може и да осъзнавате в какъв свят живеем, а може и да се правите, че нищо не виждате. Е, аз ще ви припомня. Лъжа, боклуци, сивота и самоунищожение. А тук, тук е различно. Това не е този живот изпълнен с милион грижи, дори болката е заличена, няма място за проблеми. Радвам се че аз разполагам с тези мигове. Имам къде да се върна, виждам пред себе си родината събрана в дланта на едно езеро. Най-прекрасното нещо което притежавам.

Обратно из прашните улици на моето детство. Вървя и един въпрос не спира да ме тревожи. Страхът напират и изпълват сърцето ми отвътре...къщи и дворове, някога пълни с деца, глъч и шум са толкова пусати, празни, самотни. Никъде не се виждат хора, деца изобщо няма. Къде са? Кой остана след нас? Нима няма някой, който да наследи този вълшебен свят? Някой, който да се върне един ден отново тук, в детството и приказката...

Животът, правилно са казали хората е учител. С времето разбираш истината за всичко. Помъдряваш. Започваш да мислиш материално и реално, вместо

наивно. Започваш да градиш, а след теб е всичко онова, изгубеното. Гледаш по-бързо да го оставиш назад. Разбира се, едва ли искаш да те смятат за дете, когато отдавна не си. Обаче безвъзвратно и без да осъзнаваш, ставаш един от всички в голямата пещ на действителността.

Все още ми е болно, как няма никой по тези улици. Продължавам да се разхождам, да срещам познати, поостарели лица. Сградите са си все същите. Къщичките – китни, бели и приветливи, макар и по тях да си личи отпечатъкът на времето.

Знаете, предполагам, че носят ни има способността да улавя познатите миризми и ние веднага да ги разпознаваме. Да, усетих аромата на късното лято – печени чушки, домати и миризмата на огъня. Хладината напомня за отмиращия, последен летен ден. Време е да се прибирам...

Дворът. Заобикалям къщата и без особена изненада установявам, че при нас също е насъпило „лютеничево време“. Взимам една позацапана и изхабена наметка от розов памук. Обличам я и заставам до огромният кръгъл казан, където червени мехури растат и се пукат с пълна сила, като успяват да изцапат мен, заедно със стените на обреченият за техен дом съд.

„А, ти си била тук !“

„ДА! Реших да помогна.“

Минава полунощ. Сгушена в топлото одеяло, стоя самичка с всички мисли които изпълват съзнанието ми за „онова време“. Под открито небе, винаги е приятно да се спи. Точно както преди години стояхме тук и брояхме всички падащи звезди. Ето, звездите са си същите. Поне за мен са такива. Винаги безброй и винаги разбуждащи в теб заспалите ти въпроси за света и мечтите. Един ден си отива. Една приказка не иска да ме напусне.

Какво си мислите нощем преди да заспите? Забравете отговорът „за отминалия ден“. Често се връщам там. Не защото обичам да живея в спомените. Просто защото там е вълшебното, прекрасно и тайно място. Моят приказен свят.

„Влакът София – Варна се движи без закъснение и ще бъде на трети коловоз в четернадесет часа и пет минути “

Сбогом.

Пътувам към къщи. Не съм съвсем наясно къде е моят дом. Много хора не са. Знаем само едно - той е под това небе, някъде тук сред тези прекрасни планини от които не мога да откъсна поглед. Той е тук, където съм аз и моята приказка. България.